

sted Amts 4de Valgkreds (Schjorring). Han udtalte sig imod denne Undersøgelse ved en parlamentarisk Kommission væsentlig af Hensyn til, at man ikke burde in mellem Sæssionerne forøge det Arbejde, der alt forud var lagt paa Thingets Medlemmer, og at, naar man vilde prøve og undersøge det Spørgsmaal, som var reist, havde man alle tilstrækkelige Midler dertil indenfor selve Thinget. Og nu tillader jeg mig at mene, at der efter Sæssionen 1867—68 er her i selve Thinget foretaget en saadan fuldstændig Prøvelse netop af dette Spørgsmaal, og at den er foretagen fortrinnsvis under Ledelse af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Thi efter Sæssionen i 1867—68 har Folkethinget havt en Række Udvalg nedsat til en gennemgaaende Prøvelse af en Mangfoldighed af Lønningslove. Den almindelige Lønningslov er af 26de Marts 1870, og skuffer min Eufommelse mig ikke, er den Begyndelsen til den lange Række af Lønningslove, der omtrent falder i Sæssionerne 1870—71 og 1871—72. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds var Medlem, om ikke af alle, saa dog næsten af alle de Udvalg, der saaledes gennemgik Lønningsforholdene i Staten, og den Undersøgelse, som man i 1867—68 gjorde et mislykket Forsøg paa at faae anstillet gennem en parlamentarisk Kommission, den har saaledes fundet Sted i meget stor Udstrækning i Folkethinget selv. Udbyttet af Folkethingets Undersøgelse foreligger i en lang Række af Lønningslove, der ere vedtagne her i Thinget, ligeledes vedtagne i Landsthinget og endelig stadfæstede af Kongen. Disse Lønningslove afgjøre navnlig det Punkt, hvor mange Embedsmænd der skal være af enhver Art, og det vilde være utænkeligt, at Folkethinget skulde have fattet nogen Beslutning derom, uden at det havde troet sig tilstrækkelig informeret med Hensyn til de Forhold, som den parlamentariske Kommission skulde have undersøgt. Det er altsaa ikke rigtigt, at den nuværende Regjering skulde have negtet Nedsættelsen af en parlamentarisk Kommission, men det er endnu mindre rigtigt, at den Undersøgelse, som Kommissionen skulde have anstillet, ikke senere er bleven foretaget; den er sket og sket gennem dette Thing. — Den anden Ankepost, som det ærede Medlem havde, hans anden Hovedgrund til ikke nu at gaa ind paa Lovforslaget, var, at den lovgivende Magt havde forladt Sædprincipet. I den Henseende er det ligeledes nødvendigt først at erindre om, at dette gjælder ikke den nuværende Regjering, der i saa Henseende ikke har Noget paa sine Skuldre, men at det ligeledes er foretaget af den foregaaende Regjering, dog vel at mærke den foregaaende Regjering i Forening med begge Thingene. Naar man nu den ene Dag saa bestemt hæveder, at, hvad der vedtages af de 51 eller 52 i dette Thing, er ikke en Paritætsuelse, men Thingets Mening, naar man saa bestemt modsætter sig, at

en Beslutning, der er fattet af Forsamlingen, stemples paa nogen anden Maade end som hele Forsamlingens Beslutning, saa gaar det ikke an nogle Dage senere at sige, at Regjeringen har „faaet Rigsdagen til at gaa ind paa“ Et eller Andet, har „faaet“ Folkethinget til at give sit Samtykke til Et eller Andet. Den Beslutning, som foreligger om Sædprincipets Opgivelse, er hele Folkethingets Anskuelse, er Folkethingets frie Anskuelse, er Folkethingets frie Beslutning. Er man saa om over Forsamlingens Vre, bør man virkelig ikke nedfatte den ved at give det Udseende af, at Folkethinget har ladet sig lokke, narre, true eller bedaaere til at fatte en anden Beslutning end den, som virkelig stemmer med dets Overbevisning. Jeg føler mig overbevist om, at Folkethinget har fortreffelig vidst, hvad det gjorde, da det sluttede sig til Regjeringen og gjorde Ende paa Sædprincipet. Dette Sædprincip havde været prøvet i en Række af Aar og havde vist sig ikke at være praktisk og hensigtsmæssigt og det af to Grunde. For det Første for Embedsmændenes egen Skyld og for det Andet for Statens Skyld. Det er ikke saa besynderligt, om man paa et tidligere Tidspunkt af vort konstitutionelle Liv har troet det muligt at finde en eller anden Beregning af Statens Lønninger, som var baseret paa de Prisforhold, som gjaldt for Livsforbrønde af forskellig Art. Disse Forsøg have været gjorte, jeg kan gjerne sige med en til det Urimelige dreven Grundighed. Der har en Gang været nedsat en Kommission — feiler jeg ikke, ser jeg her i Salen Medlemmer, som have siddet i denne Kommission — og i den havde man udarbejdet meget detaljerede Regler, hvorefter der hvert Aar skulde ske en Beregning af, hvad en Mand brugte af Bryn, Flæsk, Kjød, Æg, Smør, Rug, Byg, kort sagt det hele store Indbegreb af Alt, hvad der spises og drikkes; der var derefter fastsat en vis Skala, hvis Stigen og Synken skulde medføre en tilsvarende Stigen og Synken i Embedsmændenes Lønninger. Med andre Ord, den havde udarbejdet et fuldstændigt Forslag, som hvilede, ikke paa Sædsystemet, men paa et kombineret Kjød-, Smør-, Flæsk- osv. System, saaledes, at det skulde regnes ud, hvad en Kostportion maatte betales med, og Embedsmændene skulde da have deres Løn efter den Skala, som herved kom frem. Dette Forslag var ikke praktisk, navnlig af den Grund, at de Beregninger, der skulde foretages, vare saa vidtløftige og besværlige, og de Melleminstanter, som der lagdes Beslag paa, vilde kræve saa megen Tidssvælgelse, at, naar det kom til Stykket, vilde Staten rimeligvis langtfra spare, men tværtimod sætte Penge til ved Gennemførelsen af et saadant System. Det vilde her været gaaet, omtrent som, da de 12 Sognemænd paa et Bøngeløb bare Sognefogden gennem Kornmarken, da de vare bange for, at Sognefogden ved at gaae alene ind og jage Storsten bort skulde træde for megen Sæd